

NAGY GÁSPÁR

Egy szelíd franciának írom

„Nagyobbodtak a halálnak
Tartományai...” (P. S.)

Monsieur
irigy vagyok már
így negyvenen túl
azokra kik lent a mélyben
— és fönt az Égben
vagy valami rozoga polcon
eltéve szépen
mint a jó befőttek —
és letéve már ügyeket
s fölös gondot...
füléletem csak
száradni növesztvén —:
jó lenne már
közéjük tartoznom

*

Monsieur
persze tudom én
hogy gyalázat lesz
a halál
és méginkább
hogy így beletörődtem
fekete zászlaival
a nyár? az ősz?
már irgalmatlanul
itt röpköd előttem

*

Monsieur
végül is
ki Ő?
ki nem én?
ki nem fél?

ki szegény
ha gazdag
és gazdag
bár szegény
elém és eléd
is siet
kapuba kijő
végül is
Monsieur
te tudod
hogy ki Ő?

*

Alvó siet álmában úgy
elérni még nyílá kaput
mint ahogy én halálomat
megteremni gyümölcsömet

.....
letörölni homályt hamut
alvó siet álmában úgy...

Ott élsz

Ott élsz ott maradsz
ahol fáradt redőny-tokok
széllet jajgattatják
az elvesző világot

már nem emlékeidben
de sejtéseidben ott élsz
ahol még hurok nyalják
március beszózott húsát

és viharlámpád kormányával
rajzolsz a falra egy nevet
csontvázastítani kell
a bent látni

míg kint surrogó eső
kaszálja szét az éjt
roskatag bőjtök horhosaiban
megédesül a hólé

talán ha most...!
talán ha most
véred áramló fémei
megcsikordulnának ajtaján

*kinek szívében
csak a hétszer megforgatott
kigyónézésű
penge dobogott*

*nincs értelme már
elimbolyogni
a viharlámpa fénytől
rajzolatod salétromos*

*s romos akár
beszántott ibolyaföldek
szomorúságán átütő
égzomdnc ha pattog*

*négy fal négy égtáj
jajong vagy suttog
éppen semmivé porrá...
hát ott élsz ott maradsz*

Fejfák, kereszték...

Olasz Ferencnek

*Akik itt éltek:
komor vértanúk,
boldog szívükből
készült hadiút.*

*Mert a kő nehéz
irgalmatlanul...!
hát fejfák, kereszték
és faragott kapuk.*

*Fejfák, kereszték,
faragott kapuk,
lesznek e tájon
az utolsó aduk!*